

vilde være blevet forkastet. Jeg antager, at der ikke kan være to Meninger herom. Efter de Røster, han selv havde givet os, vilde det være ganske umuligt, at han kunde have gennemført denne Sag; men den lange Tid, i hvilken den ærede Premierminister kjendes af os, den Overbeviisning, vi have om hans ubestikkelige og redelige Villie — den er det, som gjør det muligt for os at forhandle med ham om denne Sag. Imidlertid kan jeg ikke fragaae, at jeg troer, at der i selve Sagens Bessaffenhed ligger en Grund, hvorfor det i alle Tilfælde var letindigt, at Regjeringen tidligere har lovet, at den vilde forelægge os Fællesforfatningen. Med Hensyn til Formen for Fællesforfatningen eller Fællesrepræsentationen, hvilken de andre Landsdele skulde have i Forening med os, vare vi jo ikke alene berettigede til at forhandle med Regjeringen; det var en Sag, som ogsaa angik de andre Landsdele. Det var jo og allerede fra Begyndelsen af, da der var Tale om, at Fællesforfatningen her skulde forhandles, vist, at denne Forfatning skulde gjælde for samtlige Landsdele. I den Henseende var der kun een Udvei aaben, som ogsaa tildeels, som alt af Andre fremhævet, er blevet forsøgt, og der har ligget til Grund for det Forslag, som er blevet stillet af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (Kosensørn). Jeg troer derfor, at alle de foreliggende Forslag paa en Maade supplere hinanden, og jeg antager ikke, at det har været overflødigt at fremsætte noget af dem, saalænge Regjeringen ikke havde udtalt sig. Det er mig derfor ogsaa kjært, at den ærede Premierminister nu har viist os, at der i et af dem var paavist en Vej, ad hvilken det var tænkeligt, at vi kunde komme til en Overenskomst. Skulde det under de Forhandlinger, som jeg haaber vilde finde Sted mellem 2den og 3die Behandling, vise sig, at den ærede Minister kunde antyde, hvilke Dele af vor Forfatning der f. Ex. ikke skulde finde Plads i en Fællesforfatning, og der herfor gives overbeviisende Grunde, saa troer jeg ogsaa, at dermed var Grundlaget givet, for at Fællesforfatningen kunde komme istand; men, skulde saadanne Oplysninger ikke nu gives os inden 3die Behandling, og disse først

skulde finde Sted, naar Sagen slutteligt forelaa en nyvalgt Forsamling til endelig Afgjørelse, — saa maa jeg tilstaae, at jeg antager, at Arbejdet da først vilde komme til at begynde, og at Alt, hvad vi nu her forhandle, vilde være til ingen Nytte.

Ogsaa i andre Landsdele er det udtalt, at det er umuligt ganske at kunne forklare sig, hvorledes den særlige Forfatning for den enkelte Deel vil komme til at virke, naar det ikke er muligt at naae til et Overblik over Fællesforfatningen. Hvad vi altsaa kunne og ville opgive, det er, som sagt, kun Formen for vor Rettighed, men ikke selve Rettighederne; thi dertil have vi ikke selv nogen Competence. Det forekommer mig, at der havde været Anledning til at vente, at den høitagtede Justitsminister, som pleier at være her tilstede, vilde have udtalt sig om, hvorledes Regjeringen har forestillet sig, at Rigsdagen selv havde Ret til at give Repræsentationen i alle Fællesanliggender, saaledes som Regjeringsudkastets sidste Paragraph maatte medføre, ganske i Ministeriets Hænder, og jeg haaber, at han vil give os Leilighed til inden Sagens nærværende Afgjørelse at høre en aaben Udtalelse fra et andet Medlem af Ministeriet end netop fra den ærede Premierministers Side alene. For Dieblisset skal jeg endnu bemærke, at jeg for nærværende Tid maa stemme for Fleertallets Forslag under Nr. 42, idet jeg dog ikke skal være utilbøielig til at gaae ind paa de Endringsforslag, hvorom man maatte forene sig, og navnlig det subsidiaire under Nr. 66, da det efter min Mening er det eneste, som vil lede til noget praktisk Resultat. Jeg troer nemlig ikke, at man vil komme til nogen endelig Afgjørelse ved 3die Forhandling af et nyvalgt Thing, naar man ikke ved denne 1ste Forhandling har kunnet tage alle de Betragtninger under Overveielse, hvorpaa Sagens Afgjørelse maatte berøve. Det er dog besynderligt, at, naar 3de Forhandlinger skulde finde Sted, den første saa ikke skulde være den vigtigste. Naar Sagen af dette Thing i en ny Session kom til 2den Forhandling, saa maatte vi kunne sige os selv: vi have taget denne Sag paany under Overveielse, men vi skjønte ikke, at den kan afgjøres anderledes, end det tidligere er skeet. Naar